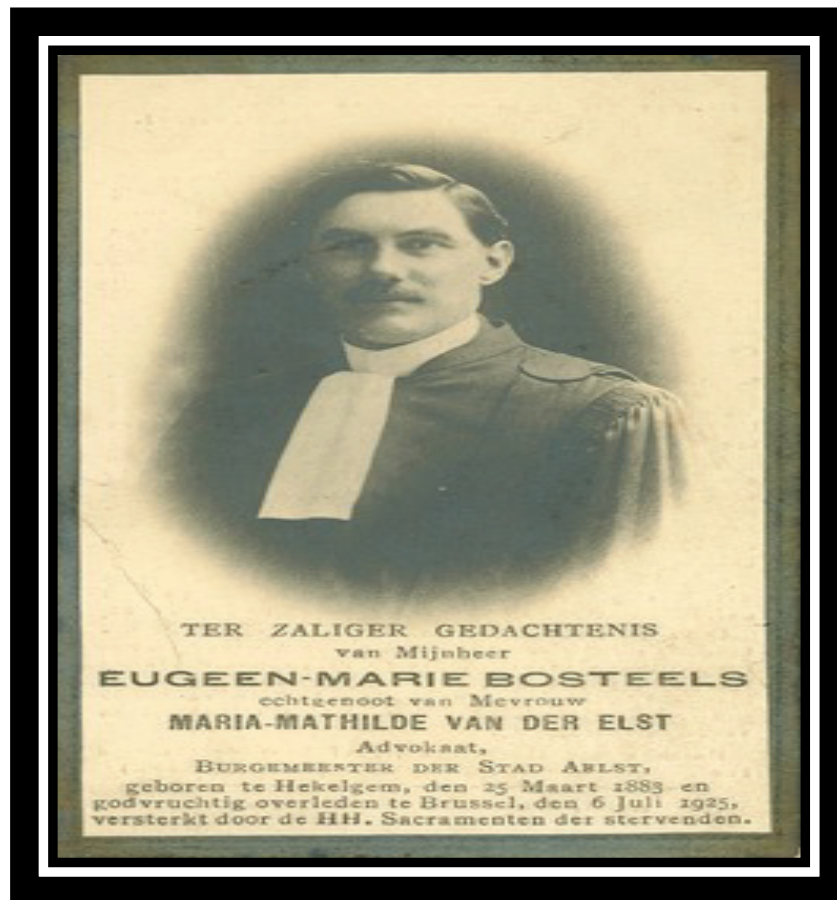

Wie was Eugene Bosteels? Tja, dat moest ik weten. Het Elektriekske was in die straat.

De Eugene Bosteelsstraat is vrijwel zeker genoemd naar Eugene Maria Bosteels (1883–1925). Hij werd geboren in Hekelgem op 25 maart 1883, was advocaat in Aalst en woonde aan de Keizerlijke Plaats. Hij was gehuwd met Maria Mathilde Van Der Elst. In 1920 werd hun dochter Maria Josa Joanna Celina in Aalst geboren.

Wat bijzonder is: hij werd in 1925 burgemeester van Aalst, maar slechts voor een heel korte periode. Enkele maanden na zijn aantreden overleed hij, op 6 juli 1925, in Brussel. Daardoor heeft hij zijn plannen voor de stad nooit kunnen uitvoeren.

Volgens historische beschrijvingen had hij onder meer de ambitie om:

- de verbinding tussen Dender en Schelde verder uit te bouwen;
- de Sint-Martinuskerk verder af te werken volgens het oorspronkelijke grootse plan.

Na zijn overlijden werd een straat naar hem genoemd: de Eugene Bosteelsstraat.

En in die straat begint mijn verhaal! Elektriekske...

Het begin: elektriciteit voor Aalst

Aan het begin van de 20e eeuw werd Aalst nog verwarmd met steenkool. De rook van de fabrieken hing voortdurend boven de stad. Al in 1910 pleitte de lokale pers ervoor om elektriciteit veel meer te gebruiken als een proper alternatief.

In 1912 gaf de gemeenteraad toestemming om elektriciteit in Aalst te verdelen. Eerst kwam die stroom nog uit Mechelen.

De eigen elektriciteitscentrale

In 1922 kreeg Aalst zijn eigen elektriciteitscentrale aan de Erembodegemstraat, vlak bij de Dender. Dat is de centrale die recht tegenover het Elektrieke staat.

Elektriciteit op de Zuidkaai

“De Zuidkaai? Awel ja, daar aan ‘Redt-U-Zelven’! Ge weet wel, voorbij de Zeebergbrug. Die nieuwe appartementen, tussen ’t park en de Dender. De voormalige Electrabelsite.” Ziehier een doorsnee verwijzing naar de locatie van de nieuwe stadswijk, een voormalige industriële site waar verloedering plaatsmaakte voor heerlijk wonen, waar ook horeca weer mag floreren. En waar de mens Frank Vander linden ons genoegzaam één van die nieuwe woningen in de buurt aanwijst: “Dit is mijn huis.”

Nieuwsartikel - gepubliceerd op vrijdag 26 april 2024

De voormalige Electrabelsite is een plek waar Aalst ooit een pioniersrol vervulde door het opzetten van een stoomnetwerk van ongeveer 50 km lang. Halfweg de jaren 2000 liep dat verhaal ten einde. De site kwam leeg te staan en raakte in verval. Zoveel jaren later vormt de Zuidkaai een belangrijke schakel in ‘De Kaaien’, een project voor stedelijke ontwikkeling aan de Dender. Goed voor 230 woonunits. Vandaag ligt een deel van de oude fabriek al tegen de grond, enkel de fotogenieke turbinehal en de schouw bleven overeind en wachten op een nieuwe bestemming. Staat ook nog overeind: het oude ingenieursgebouw, de voorbije jaren ook gekend als ‘Villa Vilander’.

Het Elektriekske

Artikel in de chipka 2024

Alles lijkt hier makkelijk

Sinds Kerstmis nam ook zanger **Frank Vander linden** zijn intrek in één van de appartementen van Zuidkaai. Verhuizen naar Aalst was voor Frank eerder een logische dan een grote stap. “Ik ben afkomstig van Steenokkerzeel en woonde eerder al in Brussel, Wambeek en Asse, maar ik had veel redenen om naar Aalst te verhuizen.

Mijn vriendin woont in Erembodegem, mijn kinderen gaan hiernaar school, ik heb hier vrienden... De laatste zes jaar droomde ik weg: het zou toch tof zijn om in Aalst te wonen? Alles lijkt hier zo makkelijk, met zo’n easy going-mentaliteit. Aalstenaars zijn voor mij zo’n beetje de Australiërs van België. Het idee dat het leven niet altijd makkelijk is, maar dat we er toch altijd het beste van maken, dat leeft hier wel vind ik.”

Wat later op de avond vleit Frank zich neer op het terras ’t Elektriekske. Het volkscafé aan het rondpunt waar de Eugene Bosteelsstraat, De Vilanderstraat en de Erembodegemstraat mekaar vinden, stond een tijdje leeg. Daar bracht **Gerda De Leenheir** verandering in. “Ik ben van Antwerpen afkomstig en hield ooit 12 jaar café op Île de Ré in Frankrijk. Terug in België werkte ik lange tijd in Aalsterse cafeekes die iedereen kent: Soleil, de Geniepegen Drauk en Den Babbelaer. Een eigen zaak was de volgende stap, ook al verklaarden sommigen me gek dat ik daar op mijn 58ste nog wou aan beginnen. (lacht)

Ik wilde een echt volkscafé, geen onpersoonlijke koude taverne. Dat hebben we al genoeg in de stad. Hier heb ik alles naar eigen smaak ingericht. Maandelijks organiseer ik hier een concert en ik neem ook deel aan Kunstoevers. Je gaat hier drie dagen kunst kunnen bekijken, op het rondpunt komt een tentje.”

Ik wilde een echt volkscafé, geen onpersoonlijke, koude taverne. Dat heeft Aalst al genoeg. Zei Gerda

Klant Johan kent ‘t Elektriekske nog van vroeger “Ik woonde al 24 jaar in Duitsland en ga nog vaak op en af. Samen met jeugdvrienden kom ik hier graag iets drinken. En weet je wat ik erg vind? Dat onze cafécultuur verdwijnt. Dat viel me telkens op wanneer ik terugkwam. Vroeger had je in elke straat 2 à 3 wel draaiende volkscafés. Onze generatie ging nog met zijn ouders op café, leerde er zijn beste vrienden kennen. Jongeren van nu kennen dat veel minder. Gelukkig zijn er nog mensen zoals Gerda die tegen de stroom ingaan. Dan zie ik terug een goed initiatief.”

Het Elektriekske

1. Er stond een café te huur.

Aan het stadspark.

Het Elektriekske.

Al bijna twee jaar stonden de deuren dicht. Alsof het café vergeten was. Alsof het zijn ziel had verloren en geduldig wachtte op iemand die het weer tot leven zou wekken.

Sylvester wist meteen wie hij moest bellen.

Een paar dagen later stond ik voor het pand. Niet alleen.

Aan mijn zijde stonden mijn twee Zushi's. (En nee, dat is geen schrijffout. Zo noemen wij elkaar.) Tanja en Tiny. Twee vriendinnen die al zoveel mooie én moeilijke momenten met mij hadden gedeeld.

Ik haalde diep adem.

Toen ging de deur open.

Wat ik zag, deed mijn hart even stilstaan.

Het was leeg.

Koud.

Donker.

Het café leek zijn laatste sprankeltje leven al lang geleden te hebben verloren.

Afbladderende muren.

Een interieur dat schreeuwde om liefde.

Voor de meeste mensen was het een hopeloos geval.

Ik bleef zwijgend rondkijken.

Tot Sylvester naast mij kwam staan.

Hij glimlachte.

"Gerda... sluit nu eens je ogen."

Ik deed wat hij vroeg.

"Zie alles in het zwart," zei hij zacht. "Met warme verlichting. Stel je voor hoe de mensen hier straks zullen lachen. Geloof me... jij maakt hier iets moois van."

Toen opende ik mijn ogen opnieuw.

En plots zag ik het ook.

Niet meer wat het was...

Het Elektriekske

Maar wat het kon worden.

Vanaf dat moment was er geen weg meer terug.

Eén plek in het café kreeg al meteen een bijzondere plaats in mijn hart.

De barkast.

Die moest het kloppende hart van Het Elektriekske worden.

Ik bestelde prachtig zwart glas, perfect op maat gesneden. Dikke glazen legplanken die het licht zouden vangen. De binnenkant schilderde ik in het goud, zodat elke fles en elk glas zou schitteren alsof ze op een podium stonden.

En toen kwam Waf. Een vriend. Hij is graffiti-artiest.

Met vaste hand schilderde hij "Elektriekske" boven de kast.

Op dat moment wist ik het.

Die kast moest stralen.

Maar eigenlijk...

Moest het hele café stralen.

Toen kwam de volgende vraag.

Misschien wel de belangrijkste.

Met wie zou ik dit avontuur aangaan?

Het antwoord hoefde ik niet lang te zoeken.

Sofie.

Mijn vriendin.

De vrouw die mij jaren geleden bij Guyken in het Soleil had binnengebracht.

Met haar werken voelde nooit als werken.

Het voelde als plezier.

Als vertrouwen.

Als thuiskomen.

Met een klein hartje vroeg ik het haar.

Nog voor ik mijn zin helemaal had uitgesproken, glimlachte ze.

"Ja."

Eén eenvoudig woord.

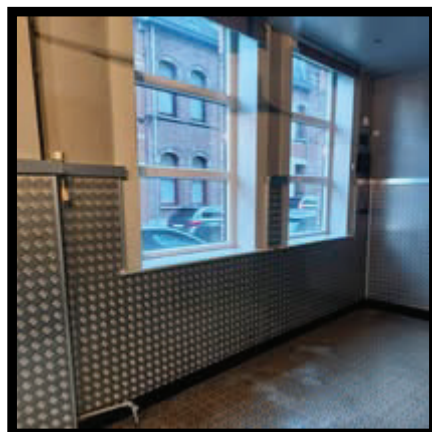
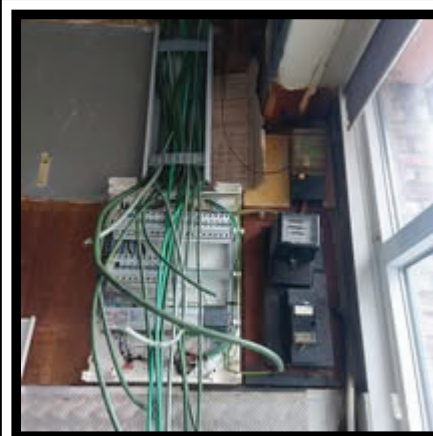
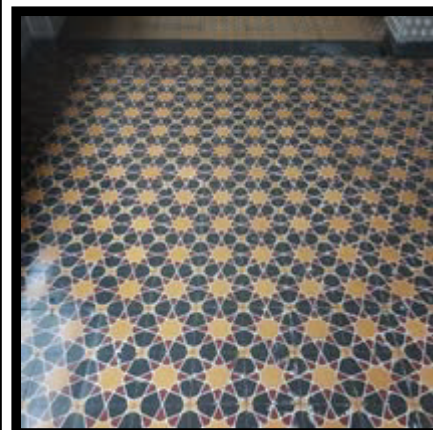
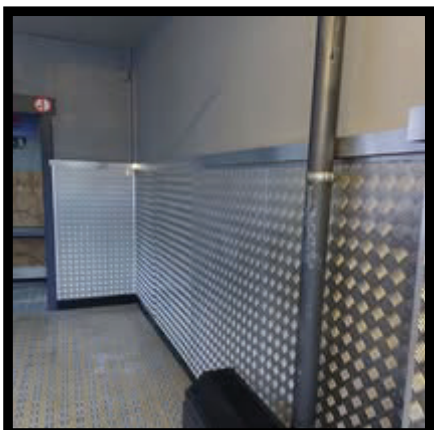
Maar voor mij betekende het de wereld.

Het Elektriekske

Nu wist ik het zeker.

De droom mocht beginnen.

2. De droom

"Volg je dromen, zij wijzen je de weg."

Als iemand mij vroeger had gezegd dat ik ooit mijn eigen café zou hebben, had ik waarschijnlijk eens goed gelachen. Ik had het al eens gedaan als ik 20 jaar was. In Frankrijk op Ile De Re.

Toch zat die droom al jaren ergens diep vanbinnen om het te herbeginnen.

Niet omdat ik zo graag pinten tapte.

Maar omdat ik verliefd was op alles wat zich rond een café afspeelde. Echte volkscafé's zijn er minder en minder. Ik hou er oprecht van. Vroeger met mijn ouders, met mijn grootouders. Op café gaan was normaal. Gezellig.

Het gerinkel van glazen, de geur van verse koffie en het geluid van mensen die samen lachten.

Een café is zoveel meer dan een plek waar mensen iets komen drinken.

Er wordt gelachen.

Er wordt gehuild.

Er worden problemen opgelost.

Vriendschappen ontstaan.

Soms zelfs de liefde.

Mijn eerste stappen achter een toog in Aalst zette ik bij Guy, in het Soleilke.

Voor iedereen was hij gewoon Guyken mijn biken.

Guy plaagde me voortdurend met mijn Antwerpse tongval.

Van hem leerde ik hoe je een pint tapt. Maar vooral hoe je met mensen omgaat in Aalst.

Hij zei altijd lachend:

"Mor masken... gij zult verliefd worden op Aalst."

En hij kreeg gelijk.

Niet alleen op Aalst.

Ook op het caféleven.

Daarna kwam De Geniepige Drauk.

Dat was een café waar geleefd werd.

Het Elektriekske

Waar muziek klonk.

Waar mensen zichzelf mochten zijn.

Waar iedereen welkom was.

Ik zag mensen binnenkomen die elkaar niet kenden...

En een paar uur later samen buiten wandelen alsof ze al jaren vrienden waren.

Dat vond ik prachtig.

Later ging ik werken in Den Babbelaer.

Ook daar voelde ik weer hetzelfde.

Dat warme gevoel.

Dat thuiskomen.

Steeds vaker dacht ik:

"Hoe mooi zou het zijn als ik ooit mijn eigen café had?"

Niet het grootste.

Niet het chicste.

Gewoon een bruine kroeg waar iedereen zich welkom voelt.

Waar een punker naast een advocaat zit.

Waar een kunstenaar een pint drinkt met een carnavalist.

Waar de parkmadammen na hun wandeling een koffie komen drinken.

Waar muziek speelt.

Waar mensen elkaar leren kennen.

Waar je alleen kunt binnenkomen...

Maar bijna nooit alleen weer buiten gaat.

Dat was mijn droom.

Geen café.

Een thuis.

En zonder dat ik het toen besepte, was die droom stilaan klaar om werkelijkheid te worden.

3. Een leeg café

De eerste keer dat ik de sleutel van Het Elektriekske in het slot stak, vergeet ik nooit meer.

Met een klein hartje duwde ik de deur open.

Het was stil.

Heel stil.

Het café stond al bijna twee jaar leeg en dat zag je aan alles. De muren waren vuil, de toog had zijn beste tijd gehad en overal waar je keek, was er werk. Heel veel werk.

Als je nuchter bleef, zag je eigenlijk alleen een oud café dat volledig opgefrist moest worden.

Maar ik ben nooit zo nuchter geweest als het over dromen gaat.

Terwijl ik daar stond, begon mijn fantasie al op hol te slaan.

Ik hoorde de muziek al spelen.

Ik zag mensen lachen aan de toog.

Ik zag het terras vol zon en volk.

Ik zag carnavalisten binnenvallen alsof ze er al jaren kwamen.

Ik zag kunstenaars hun werken ophangen.

Ik zag muzikanten die hun eerste akkoord aansloegen.

Ik zag vrienden die elkaar daar voor het eerst zouden ontmoeten.

En vooral...

Ik zag een plek waar mensen zich thuis zouden voelen.

Dat is het mooie aan een droom.

Die laat je niet zien wat er ís.

Die laat je zien wat er kán zijn.

Veel mensen verklaarden me gek.

"Gerda, zie jij nu echt iets in dat café?"

En eerlijk...

Ik begreep hen wel.

Het Elektriekske

Ze zagen afbladderende verf.

Ik zag een warm interieur.

Zij zagen kapotte lampen.

Ik zag gezellige verlichting.

Zij zagen een oud café.

Ik zag Het Elektriekske.

Vanaf dat moment begon het echte werk.

Er moest geschilderd worden, gekuist, afgebroken en opnieuw opgebouwd. Er waren dagen dat het leek alsof we meer stof aten dan brood. Elke dag doken er nieuwe problemen op waarvan ik dacht: "Dat hadden we ook weer niet zien aankomen."

Maar vreemd genoeg ging ik bijna elke avond moe, vuil en met verf aan mijn handen naar huis... en toch gelukkig.

Want elke muur die geschilderd werd, elke lamp die weer brandde en elke plank die op zijn plaats kwam, bracht mijn droom een beetje dichterbij.

Vrienden en familie kwamen helpen.

De ene met een verfborstel, de andere met een boormachine. Sommigen kwamen gewoon binnen met een koffie en een paar woorden die je weer moed gaven. Hiervoor wil ik dan mijn lieve Buurvrouw bedanken. Ons "Chantalleke en haar hondje Boke!"

Dat zijn de dingen die je nooit vergeet.

Want een café bouw je niet alleen met bakstenen, hout en verf.

Je bouwt het met mensen.

Met iedereen die een klein stukje van zichzelf achterlaat.

En stilletjes aan gebeurde er iets.

Het Elektriekske werd weer wakker.

De muren kregen kleur.

De toog kreeg opnieuw leven.

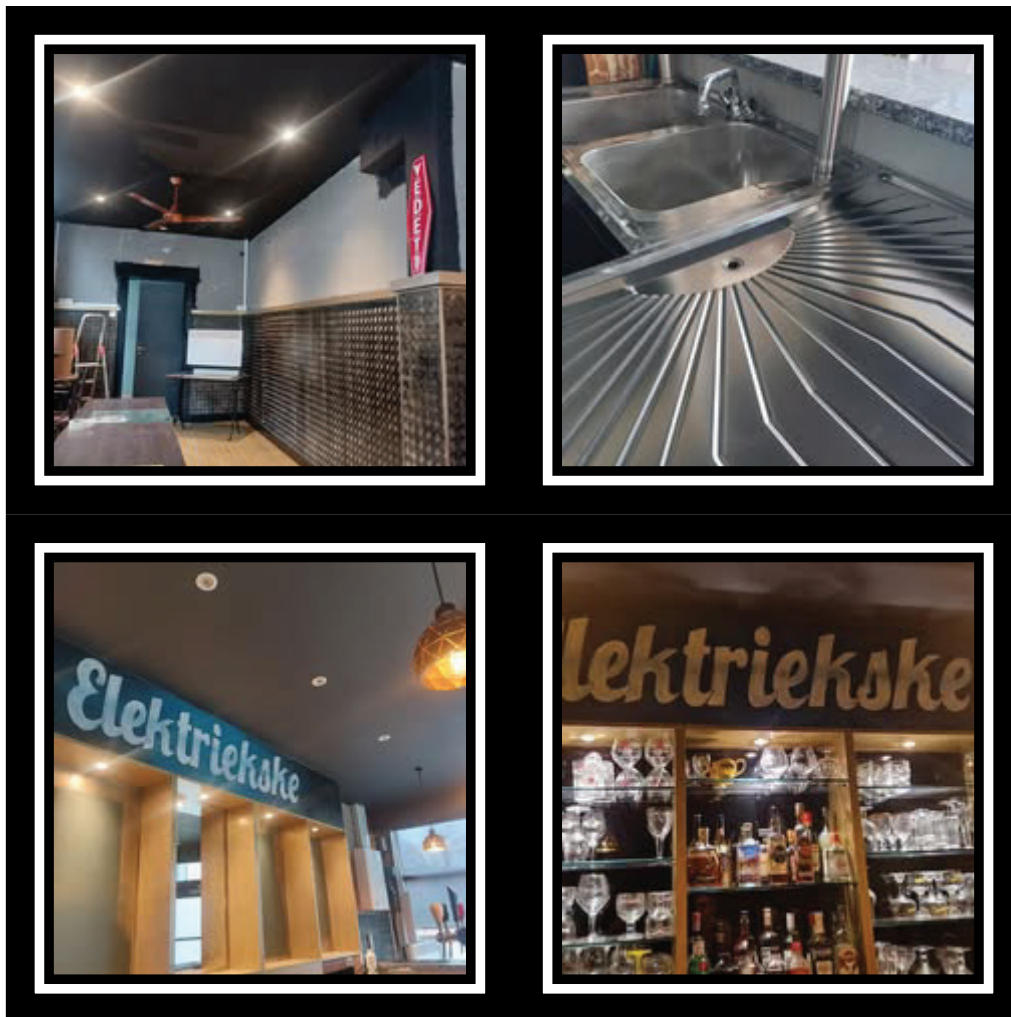
En elke dag voelde ik het een beetje sterker.

Dit werd niet zomaar een café.

Dit zou een plek worden waar mensen graag binnenkwamen.

En misschien nog liever bleven.

Het Elektriekske

4. We bouwen een thuis

Een café openen... dat doe je niet op één dag.

Dat groeit.

Stap voor stap.

Met veel goesting, veel geduld en af en toe ook een beetje gevloek.

Want geloof me.... er zijn momenten geweest dat ik dacht: "Waar ben ik in godsnaam aan begonnen?"

Net als ik dacht dat we een stap vooruit hadden gezet, kwam er weer iets nieuws op ons af.

De elektriciteit.

Een levering die vertraging had.

Nog iets dat geschilderd moest worden.

Nog iets dat stuk bleek te zijn.

Mijn openingsdatum schoof voortdurend op. Eerst droomde ik van 1 december. Dan werd het 15 december. En uiteindelijk heb ik gewoon geleerd dat een planning er vooral is om weer te veranderen.

Maar opgeven?

Dat is eerlijk gezegd nooit in mij opgekomen.

Ik wilde dat café.

En ik zou er geraken ook.

Gelukkig stond ik er niet alleen voor.

De ene stond te schilderen.

De andere hing lampen op.

Er werd geboord, gezaagd, gepoetst en gelachen.

En soms werd er gewoon even cava geschonken om terug op adem te komen.

Als ik daar nu op terugkijk, besef ik hoeveel liefde er eigenlijk in dat café zit.

Iedereen heeft er letterlijk een stukje van zichzelf achtergelaten.

Misschien is dat ook de reden waarom Het Elektriekske vanaf de eerste dag zo warm aanvoelde.

Het was nooit alleen mijn café.

Langzaam begon alles op zijn plaats te vallen.

Het Elektriekske

De muren kregen kleur.

De barkast begon te schitteren zoals ik ze altijd in mijn hoofd had gezien.

De lampen gingen aan.

En elke avond bleef ik nog even alleen staan.

Gewoon kijken.

Soms zei ik niets.

Ik liet mijn blik door het café gaan en probeerde me voor te stellen hoe het er een paar weken later zou uitzien.

Hier zouden mensen zitten lachen.

Daar zou een muzikant spelen.

Aan die toog zouden de eerste pinten getapt worden.

En ergens in een hoek zou ongetwijfeld weer de wereld verbeterd worden.

Dat beeld gaf me telkens opnieuw energie.

En dan...

Was het eindelijk zover.

De deuren gingen open.

De eerste klant stapte binnen.

Eerlijk?

Ik weet niet meer wat hij besteld heeft.

Maar ik weet nog perfect hoe ik mij voelde.

Trots.

Zenuwachtig.

En vooral ongelooflijk gelukkig.

Na al die weken hard werken stond daar eindelijk iemand aan mijn toog.

Niet omdat hij moest.

Maar omdat hij ervoor gekozen had om binnen te komen.

Even later kwamen er nog mensen binnen.

En nog.

En nog.

Het Elektriekske

Plots was de stilte verdwenen.

Je hoorde weer stemmen.

Gelach.

Glazen die tegen elkaar tikten.

Muziek.

Het café leefde.

